

lerne, hvilken Instruks baade skulde vejlede dem med Hensyn til den formelle Fremgangsmaade, de havde at iagttage, og tillige vejlede dem om den danske Rets materielle Punkter, som de ikke belæres om af selve Loven her, f. Eks., hvilke Led der ere forbudte paa Grund af Slægtskab og Svogerkab, og flere andre lignende Forhold. Udskillige af disse Regler maatte, forekommer det mig, optages i Instruksen, men derfor har jeg ikke noget imod, at nogle af dem optages her i Loven, naar man ønsker det. — Hvad de andre Ændringsforslag angaar, skal jeg bemærke, at jeg erkender, at det maaste er et mindre korrekt Udtryk at tale om borgerlig Vielse eller i det hele taget at kalde en Akt, der ikke er en kirkelig Akt, for en Vielse, og jeg har som Følge deraf ikke noget imod, at man gennem hele Loven indgaar at bruge dette Udtryk og i Stedet derfor bruger det neutrale Udtryk „Ægteforening“. — Hvad Ændringsforslaget under Nr. 2 angaar, tror jeg ogsaa, at det er hensigtsmæssigt at udelade Udtrykket Undersaat og for saa vidt holde Reglen i lidt mere Almindelighed. Det er et Punkt, hvorefter Konsulen selvfølgelig i Instruksen maa faa nærmere Forklaring. Det er Meningen, at denne Afgang til Konsularvielse skal staa aaben for alle saadanne Personer, som indtil nu have været danske Undersaatere, have været i Besiddelse af Indfødsret, eller som maaste endog kunde være blivne danske Undersaatere blot ved at tage fast Bopæl her i Landet, saa længe de ikke ere blevne optagne som Statsborgere i et andet Land. Altsaa selv om de have taget Bolig i Udlandet, naar de dog ikke ere blevne optagne som Statsborgere i det andet Land, saa længe bliver man ved at betragte dem som danske, og de kunne altsaa stedes til de Fordele, som denne Lov hjemler. Det er jo noget temmelig enestaaende for Danmark, at man kan blive Undersaat af Landet blot ved at tage fast Ophold her. I de allerfleste andre Lande i Verden kan man kun blive det ved udtrykkelig at lade sig optage, ved altsaa at søge om at blive det og faa en udtrykkelig Optagelsesakt. Derfor tror jeg, at Reglen vil være meget let anvendelig i Praxis, idet enhver, som har været dansk hidtil, maa blive ved at være det og altsaa behandles som saadan efter denne Lov, saa længe han ikke har ladet sig optage som Undersaat eller Statsborger af en anden Stat, hvad han, som sagt, i Reglen ikke vil blive, blot fordi han tager fast Ophold der. — Hvad Ændringsforslaget under Nr. 4 angaar — jeg forbigaar dem, der kun vedrøre Forandring af „Vielse“ til „Ægteforening“ —

skal jeg bemærke, at naar jeg ikke i Lovforslaget udtrykkelig har forlangt, at der skulde indgives skriftlig Begæring, er Grunden nærmest den, at der jo ikke fordrer her i Landet ved den almindelige kirkelige Vielse, altsaa ved det langt, langt overvejende Antal af Ægteforeninger, nogen skriftlig Revision, og derfor har jeg tænkt mig, at der ikke var nogen Nødvendighed for at forlange dette med Hensyn til Ægteforeninger over for Konsulerne, men da jeg paa den anden Side gaar ud fra, at de, som ville benytte Konsular-Vielse, ville være Folk, som det aldeles ikke vil kunne genere at indgive en skriftlig Begæring, har jeg derfor heller ikke noget imod Ændringen. Hvad det andet Stykke af Ændringsforslaget under Nr. 4 angaar, vil jeg kun bemærke, at Grunden til, at Lovforslaget er affattet, som det er, jo ogsaa paa dette Punkt er den, at man i den gældende Ret aldeles ingen Oplysninger forlanger for at dispensere fra Bysning. Dispensation fra Bysning, som jo er bekendt under Navnet Vielsesbrev, meddeles enhver, der ansøger derom og betaler derfor, uden at man paa dette Stadium forlanger nogen som helst Oplysning om, hvorvidt der er noget til Hinder for Ægtefæbet eller ikke, det bliver først et Spørgsmaal, der senere maa overvejes, naar Ægteforeningen skal indgaa, og som navnlig bliver at overveje af den, der skal foretage denne. Smidtertid anser jeg det for i Realiteten at være uden nogen Betydning, om man vil holde sig til Lovforslaget eller Ændringsforslaget, jeg har i alt Fald ikke noget imod den foreslaaede Ændring; det, som det kommer an paa, og som er Hovedsagen, er jo, at Konsulen kan dispensere fra Bestemmelsens Bekendtgørelse, naar han finder, at der er Omstændigheder til Stede, der tale derfor; thi netop ved disse Ægteforeninger kunne de Tilfælde indtræde, som ogsaa den ærede Ordfører nævnte, hvor Parterne ikke uden stort Besvær eller Ulempe kunne vente, og hvor de saa at sige ikke have nogen Nytte af at kunne faa Ægtefæbet indgaaet paa denne Maade, naar det ikke kan ske straks. — Hvad Ændringsforslaget under Nr. 9 angaar, vil jeg dertil bemærke, at det efter min Mening kun gaar ud paa at tydeliggøre, hvad der staar i Lovforslaget i Forvejen, thi det har jo selvfølgelig altid været Meningen, at der ikke skulde tages Hensyn til de Love om de forbudte Led, som gælde i Lande, der staa uden for den europæisk-amerikanske Folkeretskreds, altsaa i de uciviliserede Lande, i saadanne Lande, hvor de paagældende ikke staa under Landets Love. Det er natur-